

Stížnost rozhodnutí toto pro nezákonnost nařikající nss neshledal důvodnou.

§ 7 cit. nař. ustanovuje, že přestupek nebo opomenutí zákazu politickými neb policejními úřady v jich působnosti vydaného se trestá, není-li na to určena výslovně zvláštní trestní sankce, trestem v § 11 určeným.

Trest tento jest buď peněžitá pokuta od 1—100 zl. konv. mince aneb vězení od šesti hodin do 14 dnů, dle toho, který trest se zdá býti okolnostem přiměřenějším neb účinnějším; dbáti jest však zásady, že nesmí býti na přestupky ty uložen vyšší trest, než který by bylo uložiti dle všeobecného trestního zákona, kdyby měl čin, o který jde, se posuzovati dle trestního zákona.

St-1 nařiká rozhodnutí z důvodu, že proti této zásadě mu byl uložen trest vězení na místě peněžitě pokuty.

St-1 porovnává totiž čin, o který jde, s přestupkem § 320 c tr. z., jehož se dopouští hostinský oprávněný k přijímání cizinců, nečiní-li předepsané oznámení těch, kdo u něho přenocují, což se trestá pouze pokutou 10 K.

Překročení policejní hodiny jest prý čin daleko menšího rázu než přestupek § 320 c tr. z. a proto neměl politický úřad uložiti trest vězení a jest prý i nař. rozhodnutí, tento trestní nález potvrzující, nezákonné.

Názoru tomuto nemohl se nss přikloniti, neboť překročení policejní hodiny, kterého se živnostník dopouští, nemá společnou povahu s opomenutím předepsaného hlášení přenocujících cizinců ve smyslu § 320 tr. z. ani s nějakým jiným přečinem neb přestupkem dle trestního zákona.

Nebylo tedy protizákonné, uložil-li žal. úřad na překročení zavírací hodiny, zvláštní vyhláškou osp-é ustanovené, trest vězení a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2713.

Nemocenské pojišťování: * Byla-li nemocenská pokladna včas zpravena o přijetí onemocnělého člena do veřejné nemocnice a neučinila-li jinaké dispoice ohledně jeho nemocenského opatření, nesmí odeprítí náhradu nákladů na nemocniční ošetření.

(Nález ze dne 1. října 1923 č. 13019.)

V ě c: Živnostenská nemocenská pokladna, zapsaná pomocná pokladna v K. proti ministerstvu sociální péče stran ošetřovacích útrat.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla stěžující si pokladna uznána povinnou nahraditi nemocnici města K. léčebné útraty vzešlé ošetřováním Arnošta T. od 20. prosince 1920 do 11. ledna 1921 penízem 642 K, poněvadž pokladna, ačkoli byla neprodleně uvědoměna o přijetí jmenovaného člena, neučinila žádného opatření o dalším způsobu léčení a nemůže tedy důvodně namítati, že její dispoiční právo bylo porušeno, neboť v podaném protestu nelze spatřovati dispoici pokladny o dalším ošetřování jejího člena.

Ve stížnosti k zdejšímu soudu podané namítá stěžující si pokladna, že její disposiční právo bylo porušeno, neboť ihned po obdržení zprávy o přijetí Arnošta T. do nemocnice uvědomila správu nemocnice, že se tam jmenovaný odebral svémocně a odepřela platiti ošetrovací útraty, čímž dala na jevo, že s ošetřováním jeho v nemocnici nesouhlasí. Když přes to nemocnice ponechala Arnošta T. v ošetřování, zasáhla do disposičního práva pokladny, na čemž ničeho nemění, že pokladna nemocnici nesdělila, jakou disposici se jmenovaným činí, neboť pokladna není povinna sdělovati nemocnici svoje dispoalice.

Tento názor nemá v zákoně opory.

Dle § 8 zák. o nemoc. pojištění přísluší ovšem nemocenským pokladnám také v tom případě, když ošetřování nemocného člena v nemocnici jest nutno, právo určiti nemocnici, v níž chce nemocnému poskytnouti bezplatné léčení a ošetřování. Tím spíše ovšem přísluší toto právo pokladně v tom případě, když ošetřování v nemocnici nutno není.

V takovém případě arci není pokladna povinna dáti nemocného člena ošetřovati v nemocnici, nýbrž jest zavázána poskytnouti mu dávky zákonem stanovené. Když se však pokladna omezí na to, že se vysloví proti ošetřování v nemocnici, avšak ničeho nezařídí, aby onemocnělému členu, jenž byl přijat do nemocnice, dostalo se zákonitých dávek a když proto nemocný člen jest ponechán v nemocničním ošetřování, nelze mluvit o porušení disposičního práva pokladny, neboť nemocnicím jest uložena všeobecná humanitní povinnost ošetřovati nemocné, kteří nemocničního ošetřování nezbytně potřebují nebo kteří se sami hlásí o přijetí a jsou ústavním lékařem uznáni způsobilými k přijetí.

Důsledkem této nemocnicím uložené humanitní povinnosti jest, že mohou propustiti neuzdravené osoby a tedy i členy nemocenských pokladen, když to jejich zdravotní stav dovolí a byla učiněna dostatečná dispoalice ohledně dalšího léčení. Z toho však plyne, že nemocenská pokladna, chce-li dosáhnouti propuštění svého člena, musí nemocnici sdělití svoji disposici a to i tehdy, když chce dáti nemocného ošetřovati ambulantně svým pokladním lékařem.

Tvrdí-li stěžující si pokladna, že nebylo třeba sdělovati nemocnici, jakou disposici s nemocným činí, protože kromě ošetřování v nemocnici mohlo se jednati pouze o ošetřování ambulatorní, neshledal nss tento závěr správný, neboť jsou zajisté možny ještě jiné způsoby ošetřování, zejména však také případ, že nemocenská pokladna opomene postarati se o nemocného, po případě poskytnouti mu dávky zákonem stanovené.

Opomenula-li nemocenská pokladna disposici učiniti a ji nemocnici sdělití, musí nésti důsledky tohoto svého opomenutí a nemůže odepřiti nemocnici náhradu ošetrovacích útrat.

Pokud stížnost tvrdí, že jest v daném případě užití ustanovení občanského zákona o zmocnění, není třeba zabývati se otázkou, šlo-li v daném případě skutečně o zmocnění ve smyslu o. z. o., nýbrž stačí poukázati, že ve stížnosti citovaná ustanovení §§ 1040 a 1042 o. z. o. platí pro obor práva soukromého a nelze jich užití pro obor práva veřejného.